

Casa vostra, casa meva

Ds, 17/12/2016 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Ara fa unes setmanes va presentar-se la campanya "[Casa nostra, casa vostra](#)" per sensibilitzar la població catalana, i especialment les institucions, del drama dels refugiats que viu Europa i per denunciar la inacció en la seva acollida. La campanya consisteix en la signatura d'un manifest (curiosament, els promotors deuen haver-se deixat de trucar Caritas, que jo diria que alguna cosa en sap, al respecte), en l'emissió d'un vídeo i un documental i en la preparació d'un concert al Palau Sant Jordi. Com no pot ser de cap altra manera, estic completament d'acord amb els objectius de la campanya i també m'emociona el vídeo, que no som de pedra.

Ara bé, he de dir que amb les campanyes "postmodernes" de solidaritat em passa una cosa semblant a les pregàries per la pau al món. No puc deixar-hi d'estar d'acord, però no deixa d'inquietar-me el risc d'autosatisfacció ("bé, ja hem complert"), del panorama maniqueu que se'n pot desprendre ("en fi, els d'aquí som els bons"), de l'autisme polític tot delegant als nostres dirigents tant la culpa, així en general, com l'exigència d'una solució, també una mica general. Com si la pau fos senzillament un problema de voluntat i s'obtingués a cop d'interruptor, o de "like" al Facebook.

D'aquesta campanya, doncs, en simpatitzo i m'inquieta en la mateixa mesura. He conegut supervivents mataronins als camps d'Argelers i Sant Cebrià, amb els quals, fa molts anys, vaig visitar de nou aquests indrets. Només fer-se una idea del que podria ser, tot allò, ja n'hi ha prou per estremir el cor de qualsevol que en tingui i que el record et quedi per sempre més. El paral·lisme és evident i l'Europa que tenim el cap és justament combatre el que ho va fer possible. És més, m'agrada que el meu país pensi en mobilitzar-se en coses que trobo bastant més importants, més bàsiques i més urgents que no pas la independència o el final de la Lliga. Fins aquí, tot bé i, de veres, cal agrair l'esforç dels que hi ha al darrere.

Tot és més complicat

Però seríem babaus si ignoréssim que aquest drama s'inscriu en un trencaclosques de difícilíssima solució. En primer lloc, hi ha la guerra a Síria, així com la multitud de conflictes -guerres, també- que hi ha al seu voltant i més avall, origen d'aquests desplaçaments massius. Jo no sé vostès, però jo em resisteixo a creure'm la primera simplificació tanquil·litzadora sobre la guerra de Síria i les seves solucions. Jo, disculpin, no en tinc ni idea, tot i que en segueixo diàriament les notícies.

En segon lloc, a banda dels interessos més o menys confessables dels països en la zona de conflicte (ibeneïts interessos, que permeten comprometre les parts!), els països europeus adverteixen darrere de l'allau de refugiats una reacció de caràcter nacionalista i xenòfoba del seu electorat, com bé assenyalen les urnes. A mi no em sembla tan il·lògic, ni irresponsable, ni contrari als drets humans, que els partits demòcrates europeus pensin que, precisament per mantenir els valors de la

democràcia i detenir l'avenç del radicalisme que la posa en joc, tinguin molta cura de no cometre massa alegries en matèria d'immigració o seguretat. Em pot semblar políticament millor o pitjor, però ho trobo perfectament defensable. De manera que, a banda d'indignar-se, resar, sensibilitzar-se i fer "likes", amb tots els respectes, caldrà donar joc a la política, que funciona amb uns altres elements. I que, sovint, planteja més cruament l'altra cara del problema moral: ¿què estem disposats a perdre per aconseguir el que volem, a banda dels minuts que gastem signant en una web?

Finalment, proposo una última acció a la campanya. I potser aleshores sí que la signaré. La de comprometre's a acollir refugiats a casa, com [fan](#) alguns alemanys, un país que, tot i la fama de la seva cancellera als països meridionals i l'amenaça d'un potent partit xenòfob i antieuropeu, són un dels països més compromesos en aquest drama.